

Skrivet av Rebecka Maria Wållgren
2009-08-17 kl. 00:00

Självmedveten roman om konstens välsignelse och vånda

Kerstin Strandberg

Silkespappersmönstret
Albert Bonniers

"När jag Anna Brant var femton år gammal bodde jag i Lund och hade funnit en lösning på ondskans problem."

Kerstin Strandberg har mig i ett hårt grepp redan efter sin första mening. Eller är det måhända Anna som så häftigt fångar min uppmärksamhet. Om konstnären och bagerskan Anna Brant finns nu fyra böcker; *Anemonas gördel*, *Tio syskon i en ömtålig berättelse*, *En obeskrivlig människa* och *Silke spappersmönstret*

. Vad som skall frälsa världen ifrån ondskan är konsten. Hur Anna då hon var 15 år kom fram till detta och mycket annat berättar hon för sina kusiner och alla som vill höra på.

Anna Brant står i sin trädgård omgiven av människor ur sitt liv och berättar historier. Hon berättar om hundraåriga Dagny som ger sig ut i Europa med Mr Boyfriend, hon berättar om sin döde far, sin döde författarvän, hon berättar om konstens gåta, om godhet och ondskan men allra mest berättar hon om sig själv. Anna är en smärtsamt ärlig och känslös karaktär. Hon söker människor befriade ifrån ondskan, hon söker stora känslor och stora tankar.

Kerstin Strandberg är en mästare på att gestalta originella personligheter likt Anna Brant. Anna är förbryllande nog i sig själv men i romanen finns något än mer märkligt; Romankonsulten. Han kan närmast beskrivas som Annas inspiration, författaranden, det konstnärliga i konstnärssjälen. Romankonsulten ger Anna lappar med namn, han visar henne mönster över personligheter, han visar henne en hink med flytande förståelse ur vilken hon skall ösa över sina karaktärer och han lovar henne ett silkespappersmönster över hennes egen själ om hon gör en resa till dödsriket. Han har dessutom mycket intressanta teorier om vår tids litterära frossande i sanning och verklighet: "det händer att han förutspår vad som kan komma att ske med litteraturen nu när folk lever länge och blir riktigt gamla. Han säger att en del av dem som får den stora nåden att leva ett långt liv också behåller sin vitalitet, en del av dessa som får behålla sin vitalitet vill nog också redogöra för sina liv och på sikt kommer förmodligen detta rucka lite på litteraturens nuvarande inriktning och innehåll."

Skrivet av Rebecka Maria Wällgren
2009-08-17 kl. 00:00

Anna letar bland sina egna och andras minnen efter historier att berätta för samlingsen i trädgården. Historier som tillför något till de stora tankarna, de stora känslorna. Historierna går om varandra och in i varandra. Kanhända saknas en röd tråd i vissa stunder. Anna erkänner det så villigt själv: "berättelsens tid är här kommen i olag, det är sådant som sker, hoppas ni kan ha överseende". Romanen blir ett gestaltande av en konstnärlig process, en skrivande sådan. Jag kan inte bättre beskriva det än att säga att romanen är självmedveten. Medveten om sin egen tillblivelse.

Tryggt vilar jag i Kerstins Strandbergs självsäkra, självklara språk och låter mig förbryllas och förundras av Annas finurliga historier.

Vem behöver röda trådar i mönster så originella som Kerstin Strandbergs?

Rebecka Maria Wällgren